

міцного союзу наших народів в цілях інтеграції в ЄС та НАТО на шляху до цивілізованого світу.

Список використаних джерел

1. Бадрак В. Танкові страсті. *Дзеркало тижня*. № 13. 2001.
2. Бостанджи Наджи. Коротка історія турецько-українських зв'язків. *Східний світ*. 2011. №1. С. 15 – 20.
3. Кочубей Ю. Спільність стратегічних інтересів України і Туреччини. *Східний Світ*. 2011. № 1. С. 61–65.
4. Міхненко А. Військово-технічна співпраця України та Туреччини. *Ukrainian Defense Review*. 2019. № 2.
5. Галузевий державний архів Міністерства оборони України. Угода про створення Чорноморської групи військово-морського співробітництва. <https://www.mil.gov.ua/zvernennya-gromadyan/galuzevij-derzhavnij-arxiv/>

ОСМИСЛЕННЯ ПАПСТВА ТА ВЛАДИ ПАП

Таранчук Д.Д., Попченко І.С.

Папство грало настільки важливу роль в історії західного християнства, що неминуче повинно було стати предметом богословського осмислення не тільки для католицьких, але також для православних і протестантських теологів. Вчення про папство – одна з ключових тем еkleзіології.

Згідно з католицьким переказами, папська влада була заснована Ісусом Христом і вручена апостолу Петру. В Євангелії говориться, що Ісус промовив такі слова: «... ти – Петро, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її і дам тобі ключі Царства Небесного; і що зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небесах; і що на землі ти, то буде дозволено на небесах »[1, Від Матвія 16: 18-19]. Дійсно, Євангелія і Дії Апостолів зображують Петра главою дванадцяти апостолів, обраних Ісусом. Вчення про те, що Ісус Христос вручив владу над церквою Петру і поклав на нього відповідальність за управління нею і що ця влада і відповідальність успадковуються спадкоємцями Петра – єпископами Римськими, відомо як вчення про спадкоємство Петра. Це вчення лежить в основі традиційних католицьких поглядів на папську владу.

Термін «Папа» на грецькій мові означає «батько». У перші століття християнства ця назва застосовувалося для всіх єпископів, а спочатку і для всіх священників, які користувалися правом благословення. Є свідчення того, що в VI столітті деякі єпископи ще називалися «папами». Але, починаючи з VII століття титул «папа» давався вже виключно римському єпископу: це відображало процес

формування вчення католицької церкви про примат (верховенство) римського єпископа.

Папа Римський – гарант єдності католицької церкви. Оскільки він – запорука єдності церкви, то і папська влада – суверенна. Через папу діють в повну силу і частини церкви. Єдиновладдя Папи необхідно для дотримання законності і для підтримки порядку всередині церкви. Римська церква єдиновладний орган і не терпить ні демократії, ні аристократії. Без папи немає навіть вселенського собору. І, отже, єдиновладдя папи як форми правління, яка втілює в собі все, супроводжує непогіршеність.

Папська влада – це вища і юридично повна влада над усією Церквою, незалежна від якої б то не було людської влади і розповсюджується не тільки на питання віри і моральності, а й на все управління церквою. Папа здійснює верховну законодавчу владу в церкві: він (і вселенський собор) має право видавати закони, обов'язкові для всієї церкви або для її частини, тлумачити їх, змінювати або скасовувати їх дію. Закони, що видавалися соборами і папами з питань церковної дисципліни, називалися канонами. Їх об'єднали спеціальні канонічні збірники – кодекси канонічного права [2, с. 159].

Папі належить верховна канонічна, апостольська влада в церкві. У питаннях віри і моралі папа стежить за чистотою віровчення, тобто відкидає псевдовчень, керує поширенням віри, збирає вселенські собори католицької церкви, веде їх засідання (особисто або за допомогою уповноважених ним осіб), затверджує їх Рішення, відкладає або розпускає собори.

Папа наділений вищою судовою владою в церкві. Будь-яка судова справа може бути подана йому як першій інстанції. Єдино йому підсудні кардинали, нунції і єпископи, обвинувачені в кримінальних злочинах. Папа вирішує справи у 3-й інстанції за апеляціями в церковних процесах. Забороняється звертатися до світського суду з оскарженням вироку, винесеного папою.

Папі належить вища виконавча влада в церкві: він засновує, змінює і ліквідує єпископства; призначає, затверджує на посаді, переводить і зміщує єпископів; заповнює вакансії, розпоряджається на вищому рівні церковним майном, здійснює право посвяти в блаженні і святі.

Влада Папи, що означає його верховенство над вселенською церквою, доповнюється ще й наступними видами раціональної влади: кожен з пап є одночасно єпископом міста Риму,

архієпископом римської Церковної області, кардиналом Італії, патріархом Заходу. Ці функції історично склалися саме в такому порядку і пов'язані були з римським єпископством, а потім привели до світового верховенству. Папа керує римською Церковною областю як єпископ, який носить титул Намісника Христа. [2, с. 142].

Весь хід історії, від створення Церковної держави аж до 1870 р., до ліквідації, органічно є пов'язаними з функцією світського монарха (суверена) Папської держави. Управління Церковним державою в якості неуспадкованої монархії з плином часу змінювалося, але природа його завжди залишалася монархічною і абсолютистською. Реорганізоване в душі Латеранських угод [3, с. 243] (1929 р.) Папська держава, місто Ватикан стає символом світської влади і незалежності пап.

Папа Римський мав владу над усією Церквою в Європі та був гарантом цілісності християнства. Його метою було забезпечити цілісність та розповсюдження церковної влади у Європі та не тільки. В роки пізнього феодалізму релігія набула великого впливу у всіх сферах суспільства, разом з цим виріс авторитет Папи Римського та церковної влади в цілому, що в свою чергу перетворило папство в універсальну владу.

Список використаних джерел

1. Біблія / переклад І. Огієнка. К.: Українське біблійне товариство, 2002.
2. Лозинский С. Г. Історія папства: Аверс. 1986.
3. Бись О. С. Правова характеристика Латеранського трактату і його наслідки. *Університетські наукові записки*. 2010.

ВЕЙПІНГ ЯК НОВИЙ ВИД ПАЛІННЯ, ВПЛИВ НА ЗДОРОВ'Я ШКОЛЯРІВ

Ткачук Р.В., Мельник В.Й.

Сучасна молодь, намагаючись не відставати від однолітків, нерідко вибирає вейпінг як «дань моді». Відомо, що вейпінг – це процес, під час якого людина вдихає пар через електронну сигарету (вейп), яка є спеціальним електронним пристроєм, в склад якого входить картридж з рідиною, випарник та акумулятор. З їх допомогою випаровуються нікотинові та без нікотинові рідини.

Перший зразок електронної сигарети, яка більше була схожа на трубку для паління, прийшов до нас з Гонг-Конгу у 2003 р. Проте,